

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 Р.

БОРИСГЕН

2020 рік № 10(351)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**Відзнаку імені Івана
Багряного вручено!**

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальність за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальність перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelesukhonis@gmail.com

Представництва редакції:

У Києві: Олег Чорногуз, тел: (067)2555026

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967 , USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;

У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicer- io, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу ***borysten.com.ua***

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журнал ***CatArt***

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Видавець ФОП
Озеров Г.В.
м.Харків, вул.
Університетська, 3\9
Свідоцтво про державну

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

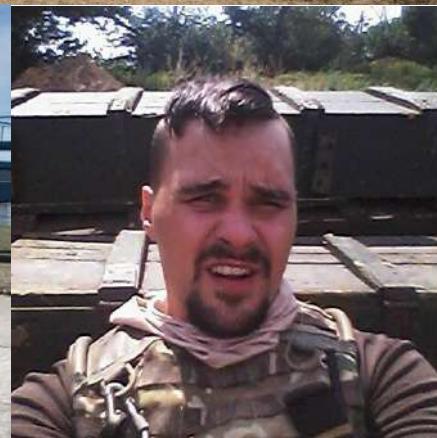
ЗМІСТ

14 жовтня

Не всі чоловіки~Захисники України. Не всі захисники України ~чоловіки.

14 жовтня Україна святкує День захисника. За цією датою – біль та сльози, діти-сироти, жах війни та важкі поранення. Чоловіки та жінки воюють щодня і захищають наш спільній рідний дім.

Людям простіше думати, що війна десь далеко. Але вона поруч – щодня, щохвилини хтось вмирає за Батьківщину. Дякуємо кожному з вас...

Стор.1 Колонка редактора
Стор.2 Нагорода для героя
Стор.3 - 5 Про важливість українського Лемківського музею у США

Стор.6-7 Українська юриспруденція та справедливість Справа Медведчука проти Кітіані

Стор.8-9 Християнська сторінка

Стор.10-11 Спеціально для "Бористену"

Стор.12-13 Християнська сторінка

Стор.14 Осередок ім. св. Андрія в Норт Порті, Флорида попрощав о. Івана Фатченка

Стор.15 Уперше в історії до парламенту США обрано українку

Стор.16-17 Шлях успіху

Стор. 18 Вона торкнеться ліричним

словом душі кожного

Стор.19-20 ПРИВІТИ З КРАЇНИ КЛЕНОВОГО ЛИСТЯ

Стор.21-22 Спеціально для "Бористену"

Стор.23-24 До 100-ї річниці війни 1920 року

Стор.25-27 У Дніпрі перевидали унікальну книгу 1910 року

Стор.28 Помер Шон Коннері

Стор.29 ЦКАВО ЗНАТИ

Стор.30-31 Сьогодні день пам'яті українки, яка стала першою жінкою-художницею, чиї картини розмістили у Луврі.

Стор.32 Батько українського монументалізму

Стор.33-35 27 жовтня - роковини початку масових розстрілів української інтелігенції в урошиці Сандармох

Стор.36 Українські рецепти

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

«Вітаємо!»

Нагорода для героя

Наш колега, учасник АТО/ООС, заслужений журналіст України Віктор Ожогін нагороджений медаллю "За службу Україні" з нагоди Дня захисника України! Наше велике колективне шанування Вам, Вікторе Івановичу! Впевнені, що завжди під Вашим надійним захистом! Зичимо Вам добра, здоров'я, благополуччя і процвітання! Вдячні за Ваш переможний козацький дух, яким збагачуєте Українське радіо Дніпро!

"Перший раз я пішов до військкомату, коли на Донузлаві почали топити наші кораблі, але мене, як офіцера запасу, не взяли, посилаючись на вік у 56 років. Невдовзі призовний вік було збільшено, дружині я нічого не сказав, відправив відпочивати та лишив записку вдома.

У мене, як у командира взводу, була більшість чоловік із Полтавщини, інші – з Дніпропетровщини. «Журналістським» наш взвод назвали тому, що мої колеги Лариса Токар та заступник директора департаменту інформаційної діяльності та комунікацій із громадськістю – начальник управління інформаційної діяльності Дніпропетровської ОДА Наталія Бабаченко відкрили рахунок, на який надходили кошти, в основному від журналістів. Я був проти, тому що розумів, яка зарплата в колег, але зупинити процес було неможливо. Тим більше, нам реально потрібна була допомога: одягнути бійцям було нічого, воювати нічим. Допомагали й мої однокурсники – редактор газети «День» Лариса Івшина, прес-секретар Державного комітету телебачення й радіомовлення України – Світлана Божко, член Національної Ради з телебачення та радіомовлення Михайло Ревенко. Вони разом із мною старшиною доњкою Анною відкрили фонд допомоги нашому підрозділу, куди один із професорів перерахував весь свій гонорар за статтю про Голодомор – 10 тисяч доларів.

Говорять не страшно лише дурням. Мені було не страшно, можливо, я дурень. Я був вихованій так, що коли борешся за праве діло, страшно бути не може. Звісно, я заспокоював тих, хто був поряд. Коли відправляли нас до Маріуполя, вийшов перед строем бійців і сказав: «Хлопці, я розумію, що в кожного є обов'язки перед

рідними, близькими, може хвора мати або дитина... Краще зараз вийти зі строю, потім це неможливо. Вийшло шість людей, я потиснув їм руки, обійняв, сказав дякую, ніяких претензій, займайтесь мирними справами». Добавив з іншого взводу шість осіб. Пропонував вийти й батьку трьох дітей Сергію Левченку, він відмовився так вийшло, єдиний був тяжко поранений, зараз інвалід. Я, немов, відчував. Зараз Сергій займається фермерством, розводить корів, доглядає за конями. Пам'ятаю, як дзвонив із лікарні ім. Мечникова після того, як під час операції йому титанову пластину вставили в голову: «Іванич, я ж тепер не можу на літаку піднятись», – «Але ж на конях можеш, з родиною, друзями, я прийду покатаєш...», – згадує Віктор.

Микола Дупляк (США)
ПРО ВАЖЛИВІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО ЛЕМКІВСЬКОГО МУЗЕЮ
У СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ АМЕРИКИ

№10(351) Бористен

Написати цю статтю спонукала мене криза з приміщенням для Українського Лемківського Музею у Стемфорді, де він знайшов свою домівку майже 40 років тому. З огляду на виставку у "100-ліття Української Боротьби за Незалежність в Українському Музей", експонати Лемківського Музею тимчасово перенесено до підвалу будинку до часу, коли виставка 100-ліття завершиться. Надіємось, що наявна криза закінчиться успішно.

Була б велика шкода, коли б з будь-яких причин дійшло до руйнування музеїної спадщини лемків у США. Про важливість українських музеїв для України та української спільноти в Америці в наших засобах масової інформації багато писали такі шанувальники та фахівці музеїного діла, як: Еміліян Басюк, Ольга Волинець Осип Данко, Роман Ільницький, Степан Кікта, Ольга Кузьмович, Степан Куропась, д-р Василь Ленцик, Володимир Лучків, Володимир Мацьків, Теодор Терен-Юськів, Богдан Цимбалістий та інші.

З приїздом за океан з Європи післявоєнної еміграції, музеї й архіви засновано в багатьох містах Америки та Канади, почавши з Українського Національного музею в Чікаго та Українського Музею-

Архіву в Клівленді, які засновано в 1952 році. Однаке, найстарішим в Америці є Український Музей і Бібліотека в Стемфорі, при якому з доброї волі Владики Василя Лостена знайшлося місце для Українського Лемківського Музею. Ще в далекому 1933 році єпископ Константин Богачевський оголосив про заснування Українського Музею і Бібліотеки в Стемфорді. Кілька років велася організаційно-підготовча праця. Офіційне відкриття Музею і Бібліотеки відбулося у вересні 1937 року.

Збагачення колекцій цієї культурної твердині завдячуємо нині не лише засновникам, але й у дуже великій мірі Владиці Василеві Лостенові, який недавно відзначив 90-річчя сповненого добрих діл життя. Від самого початку своєї праці як екзарха Стемфордської єпархії, він зрозумів важливість існування та постійного розвитку нашої культурної установи для добра нашої Церкви, Українського Народу та його культури, проявив неабияке завяття і наполегливість у досягненні задуманого, -- писала Ольга Волинець, -- куратор Українського Музею і Бібліотеки. Безперечно, архіви на чужині є дуже важливим джерелом знання.

Українські музеї – це скарбниці відвічних багатств українського національного буття, з якого, як із життєдайного джерела, тече цілюща вода, що зберігає нас від національної атрофії, а яка вдихає в нас віру у вічність непоборного життя Українського Народу. Музеї – це скарбниця духової й матеріальної культури народу, тому дорожім і підтримуємо їх морально та матеріально, бо їхне призначення і роля є тісно пов’язані з буттям і прямуванням до відродження нашої державності, -- писав Емілян Басюк у “Свободі” далекого 1981 року.

Думка про збереження в Америці культурної спадщини лемків тісно пов’язана з початком організованого життя емігрантів з Лемківщини в Нью-Йорку в 1933 році, які важко працювали на кусок хліба в пенсильванських копальннях вугілля та на інших небезпечних роботах, але все тужили за рідним краєм, який покинули, шукаючи кращої долі. Організація Оборони Лемківщини, що існує від 1936-го року, припинила свою діяльність під час Другої світової війни. Вона активізувалася знову після приїзду до Америки з Європи післявоєнної еміграції в 1950-их роках, а відтак після приїзду з польського заслання вихідців з Лемківщини в 1960-их роках.

Важливим поштовхом у праці на ниві збереження культурної спадщини Лемківської Землі стало усвідомлення того факту, що після операції “Вісла” 1947 року, Лемківщина стала пустинною землею. У висліді етнічної чистки, яку здійснила польська влада, залишки лемків, яких обминула депортaciя до України, насильно переселено на польські понімецькі землі на повну польонізацію та знищення як українського племени. Лемківщина, подібно як усе Закерзоння, стала пустинею, на якій поляки нищили всякі сліди життя українських автохтонів. Це була велика трагедія не лише Лемківщини, але й трагедія цілої України, бо вона втратила найбільш західню вітку свого народу, а разом із тим – велику частину своєї предвічної землі. Перебуваючи в умовах поневолення,

Україна не могла захистити своїх кровних земляків на захід від Сяну. За неї виришували на свій лад Москва і Варшава.

Усвідомлення такої трагедії підказувало лемкам у вільному світі потребу не тільки захищати інтереси Лемківщини, що вони й робили, але й збирати та зберігати від заглadi всякі речі, що мають музейну вартість. Це все з думкою про те, щоб рідні експонати збереглись у музеї для майбутніх поколінь.

Лемківська музейна справа знайшла повну підтримку обраної 11-12 жовтня 1969 р. на XII З’їзді ООЛ в Нью-Йорку нової управи організації, яку очолив проф. д-р Іван Гвозда, а секретарем став автор цієї статті. У першому обіжнику новообраної управи м. ін. читаемо: “Окремою галуззю є музейно-архівна діяльність ООЛ, щоб зберегти культурно-мистецькі надбання лемків для культурної скарбниці України і світу... Невдовзі буде назначена спеціальна Архівно-Музейна Рада Директорів, яка фахово займеться цими справами, включно із підшуканням відповідного приміщення”. Музейно-архівну референтуру ООЛ згодом очолив Микола Дупляк. Я дуже серйозно прийняв свої обов’язки. Не гаючи часу, я почав розсылати листи до багатьох людей з проханням допомогти у збиранні всяких експонатів до майбутнього лемківського музею.

Я вірив, що якщо наше покоління не подбає про те, щоб тепер зібрати все гідне збереження, то наступне покоління цього вже не зробить, бо не буде від кого зібрати. Саме тому я вірив в успіх музейного проекту. Ще не зібрав експонатів, а вже думав про музей. Щоб довести до порядку надіслані речі, треба було витратити чимало часу. Я знаходив той час у літню пору, бо тоді не працював у школі. Для потреб музею я використовував також той час, коли довелось бути безробітним.

У своїй праці я бачив три основні напрямки: 1) збирати експонати матеріальної і духовної культури лемків та зберігати їх, щоб вони стали основою оформлення лемківського музею; 2) збирати та упорядковувати всякі

матеріали, що мають відношення до праці ООЛ, щоб вони стали основою організаційного архіву; 3) збирати всяку різномовну літературу, що має відношення до Лемківщини та УПА, щоб вона опісля стала бібліотекою лемкознавства та УПА. Крім того, я розвинув широку кореспонденцію за придбання всякої лемкознавчої літератури до нашої бібліотеки. А поки що перед ООЛ постало основне завдання – влаштування постійного лемківського музею в одній із кращих українських інституцій в Америці.

В одному з листів до Крайової Управи ООЛ я м.ін. писав: “Дуже побажано щоб і поодинокі члени Крайової Управи, і Відділи ООЛ більше цікавились Музеєм та надсилали до нього не тільки матеріали, що відносяться до проблем Лемківщини, але й всі матеріали, що свідчать про працю поодиноких відділів. Слід розуміти, що наш Музей є заразом архівом лемківського організованого життя. Дбаймо ж усі про збагачення нашого Музею. Усі референтури КУ ООЛ повинні вести своє листування, свою працю в такому порядку, щоб до часу Загального З’їзду були готові передати його до музейного архіву. До архіву слід пересилати також заповнені папки матеріалів, якщо вони даному референтові довше не служать. Всі експонати належно упорядковую та дбайливо зберігаю і забезпечую”. Не знаю, чи окрім голови КУ ООЛ і голови Світової Федерації Лемків д-ра Івана Гвозди та секретаря КУ ООЛ і СФЛ (у моїй особі) інші члени Крайових Управ передали свою документацію на зберігання в архіві Музею, але, якщо цього не зробили, то не залишили сліду зі своєї організаційної праці. Про це все повинен нагадувати КУ ООЛ куратор Українського Лемківського Музею.

За дозволом Владики Василя Лостена, частину Українського Лемківського Музею перевезено з моєї хати в Каміллус, Н.Й. до Стемфорду 15 серпня 1980 року. День 7-го листопада 1981 р. став днем практичного відкриття УЛМ у Стемфорді в єпархіальній палаті УКЦ, в

якій приміщується Український Музей і Бібліотека, на той час під керівництвом його куратора д-ра Василя Ленцика.

З думкою про те, щоб забезпечити Лемківському Музеєві розвиток і збереження на далеке майбутнє та об’єднати біля нього гурт зацікавлених людей, які безпосередньо помагали б кураторові в праці, я створив Раду Директорів УЛМ, а почесними її членами стали м. ін. наші Владики. На жаль, тодішня Крайова Управа ООЛ, як власник музейного майна, не розуміла важливості Лемківського Музею і не бажала собі Ради Директорів УЛМ. До речі, до Ради Директорів я запрошуваю перш усього активних і свідомих лемків, членів ООЛ. Вона творилась з метою опіки над Музеєм, а його власником дальше залишалася ООЛ.

З думкою про те, що в процесі творення якихсь цінностей необхідно є добра комунікація, з днем 2 грудня 1980 року я почав писати неперіодичні Обіжники УЛМ і розсылати їх до членів Ради Директорів УЛМ, КУ ООЛ і СФЛ. У них інформував про стан УЛМ, про успіхи і трудножі на шляху його оформлення. Всіх Обіжників УЛМ було одинадцять. Останній появився з датою 7 жовтня 1986 року.

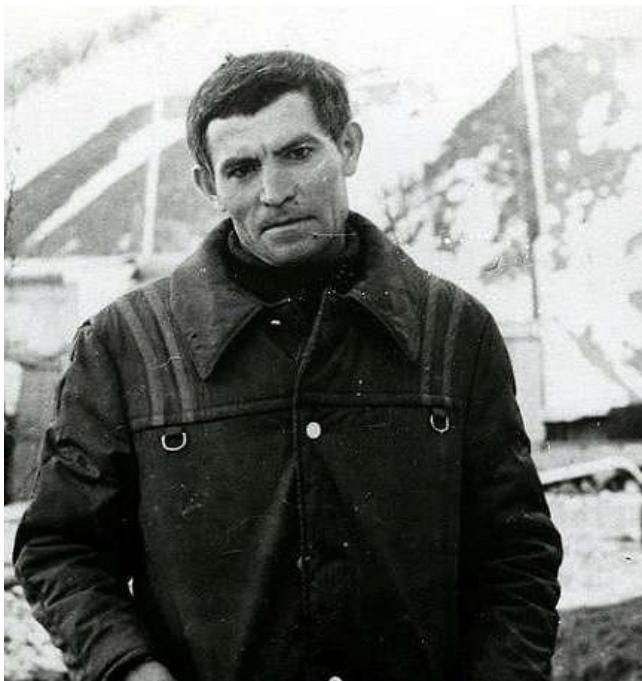
Мені прийшлося востаннє звітувати з праці УЛМ на ХХII З’їзді ООЛ 4 листопада 1989 року. Свої обов’язки я передав Степанові Гованському. Після його смерті куратором Українського Лемківського Музею стала його донька Лена Гованська. Я вдоволений з того, що моя двадцятирічна праця для зібрання і збереження залишків лемківської духової і матеріальної культурної спадщини увінчалася успіхом – оформленням Українського Лемківського Музею. Музей потребує постійної доброї опіки над ним, в тому й опіки Крайової Управи ООЛ, щоб він міг не лише встояти, але й рости та розвиватися.

«Рубрика Аскольда Лозинського»

Українська юриспруденція та справедливість **Справа Медведчука проти Кіпіані**

Такі матеріальні факти є не суперечливими: поета Василя Стуса заарештували вдруге в 1980 році. Його справа була доведена до судового розгляду в тому ж році. Радянський суд призначив радянського адвоката Віктора Медведчука захищати його.

Стус зустрівся з Медведчуком і відмовився від його представництва. Тим не менш, Суд наполягав на захисті Медведчука іноді навіть за відсутності Стуса. На захист свого клієнта Медведчук визнав усі звинувачення, але попросив помилування на підставі продуктивної роботи Стуса як працівника фабрики для держави в період між його арештами. Стус помер у в'язниці у вересні 1985 року. У 2019 році українсько-грузинський журналіст Вахтанг Кіпіані, що спеціалізується на історії, опублікував книгу під назвою «Справа Василя Стуса Збірник документів з архівів колишнього КДБ УССР», в якій писав про роль Медведчука у справі. Медведчук, горезвісний олігарх, бізнесмен, медіамогуль і політик, пов'язаний сімейними звязками і на хабним доступом до російського президента Володимира Путіна, подав цивільний позов, щоб

припинити публікацію. 19 жовтня 2020 року Київський суд по області Дарниця виніс рішення по суті для Медведчука, наказав видалити шість посилань на Медведчука в темі книги і припинити продаж і поширення публікації.

Зокрема, суд визнав недостовірними та такими, що порушують особисті немайнові права Медведчука, кілька фраз з книги:

на сторінці 661 – “є фактом, що наданого, підтримуваного держбезпекою адвоката звали Віктор Медведчук”,

на сторінці 664 – “Медведчук на суді визнав, що всі злочини, нібито вчинені його підзахисним, заслуговують на покарання”,

на сторінці 664 – “він фактично підтримав звинувачення. Навіщо прокурори, коли є такі безвідмовні адвокати”,

на сторінці 7 – “розписав поета призначений державою адвокат Медведчук”,

на сторінці 663 – “шістка комуністичної системи адвокат Медведчук”,

на сторінці 664 – “злочин перед поетом юрист Медведчук здійснив ще і тим, що не повідомив родині про початок розгляду справи”.

Таке рішення не було б передано з усією вірогідністю американським судом з двох причин: по-перше, тому що правда є захистом будь-якого наклепницького цивільного позову і по-друге, тому що в цьому випадку, оскільки Віктор Медведчук є дуже публічною особою, навіть спотворення проти нього

повинні були б включати елемент злоби з боку Кіпіані, щоб вони були покарані. У Сполучених Штатах ми, як правило, зловживаємо публічними особами досить часто без наслідків і, можливо, заслужено. Однак у Європі репутація публічної особи вважається майже священною, і визначення того, що є наклепницьким, повинно знаходити баланс між свободою слова та захистом репутації публічних осіб. У будь-якому випадку певні засоби захисту, доступні в судах США, також доступні, як правило, і в європейських судах. Українські закони про наклеп зазвичай відповідають європейським. Обґрунтування чи правда, справедливий коментар, який пояснюється як чесні та чесні дії з боку передбачуваного наклепника і, нарешті, привілей, який не стосується цієї справи, але стосується заяв, зроблених у парламенті, суді тощо, вважаються захистом у процесі наклепу.

Здається, коментарі Кіпіані мали б бути підкріплені правдою, і, згідно з європейським законодавством, тягар доказування істини лежить на Кіпіані.

Оскільки його книга базується на

документах радянських архівів, це може бути проблематично. З одного боку, цілком імовірно, що єдиним матеріальним очевидцем судового провадження є Віктор Медведчук, який, ймовірно, подасть зовсім іншу версію істини. Звичайно, він не буде звинувачувати себе. З іншого боку, найвища іронія тут полягає в тому, що Медведчук буде непристойно відокремлюватися від радянських документів, як він уже не раз натякав. Цілком закономірно, навіть якщо неправдиво.

І тому дуже часто погані людини залишаються безкарними включно з збереженням репутації, хоч між чесними людьми це мабуть запізно для Медведчука. І так само часто добрих людей звинувачують і навіть карають штрафом у тому, що вони просто говорять правду чи говорять про неї. Буде подана апеляція, але ця справа далеко не відкрита і закрита. Надія виникає вічно, але справедливість часто стає жертвою того, що ми знаємо як юриспруденція.

*Аскольд Лозинський (США)
20 жовтня 2020 р.*

Чому нам бракує часу?

Якось сатана зібрав всесвітній з'їзд бісів. У вступній промові він сказав: «Ми не можемо заборонити християнам ходити до церкви. Ми не можемо заборонити їм читати Біблію. Ми не можемо заборонити їм спілкуватися з Христом.

Чому нам бракує часу?

Щойно вони встановлюють зв'язок із Христом, як ми втрачаємо владу над ними. Тож нехай вони ходять у свої церкви, але ми вкрадемо у них їхній час, так що вони, будучи постійно заклопотаними, не зможуть молитися і каятися в гріхах, і розвивати свої стосунки з Христом».

«Ось що ви маєте робити, — сказав диявол. — Ви повинні завадити їм увійти у спілкування з Богом і підтримувати цей зв'язок протягом дня».

«Як нам це зробити?» — закричали демони.

«Відволічіть їх дурницями і вигадайте багато способів, щоб зайняти їхні уми купою справ одразу. А головне, підсуньте їм прагнення до матеріальних благ і збагачення.

Нехай вони проймуться бажанням

заробляти якомога більше грошей і купувати машини, квартири, дачі. Нехай заробляють дедалі більше грошей, щоб витрачати їх у ресторанах і кав'ярнях, купувати модний дорогий одяг, робити дорогий ремонт у квартирах і обставляти їх дорогими модними меблями.

Спокушайте їх витрачати готівку і брати в борг, брати багаторічні кредити й таким чином потрапляти в кабалу банків. А коли вони запалають прагненням особистого збагачення, їм уже не буде потрібен Христос.

Переконайте їхніх жінок затримуватися на роботі, а чоловіків — працювати по 6-7 днів на тиждень, щоб їм не було коли займатися своїми сім'ями та вихованням своїх дітей. Не давайте їм проводити час із дітьми, нехай ті валандаються з ранку до ночі на вулиці й водяться з поганими компаніями, тоді вони перестануть навчатися із них нічого доброго не вийде. Тоді їхні сім'ї розваляться й вони будуть самотні, а ми їм допоможемо спитися з горя.

Стимулюйте понад міру їхню увагу так, щоб телевізори і комп'ютери в їхніх домівках працювали постійно й вони якомога більше часу проводили біля екранів, тоді їм не буде коли молитися.

Слідкуйте, щоб у кожному магазині та ресторані лунала нехристиянська музика. Це заблокує їхній розум і зруйнує їхній зв'язок із Вищим.

Розкладіть повсюди якомога більше журналів і газет. Бомбардуйте їхні уми новинами та реклами 24 години на добу. Нехай їм впадає у вічі море рекламних щитів. Наповніть їхні поштові скриньки каталогами для замовлення товарів поштою, інформаційними бюллетенями та пропозиціями безкоштовних послуг і фальшивих сподівань. Показуйте в журналах і по телебаченню худючих гарненьких модельок, так щоб чоловіки повірили, що оця зовнішність — це найпривабливіша краса, і, головне, стали незадоволені своїми дружинами.

Зробіть так, щоб їхні дружини були надто втомлені, щоб кохати своїх чоловіків уночі. Якщо вони не дадуть своїм чоловікам того, чого ті потребують, чоловіки почнуть цього шукати в інших місцях. Це швидко зруйнує їхні сім'ї!

На Різдво і Великдень відволічіть їх святковою біганиною, концертами на телебаченні та п'яними застіллями, щоб вони не вчили своїх дітей справжнього значення Різдва і Пасхи.

Нехай вони навіть із відпусток повертаються втомленими! Зробіть так, щоб їм не було коли поїхати на природу і помилуватися Божим творінням. Замість цього скеруйте їх у парки розваг, на спортивні заходи, ігри, концерти і в кіно.

І нехай усі християни будуть зайняті,

зажди зайняті! Запакуйте їхні життя такою кількістю добрих справ, щоб у них не було часу шукати сил в Ісуса.

Скоро вони будуть жити й працювати, розраховуючи тільки на себе, жертвуючи власним здоров'ям та сім'ями заради своїх справ і грошей. Це працюватиме! Це чудовий план».

Біси радісно попрямували виконувати завдання, примушуючи християн повсюди бути дедалі більше заклопотаними і поспішати туди і сюди, залишаючи дедалі менше часу для Бога, молитви і своїх сімей.

Питання, чи вдався дияволові його задум? Рішення за вами!

Джерело: CREDO

«Спеціально для «Бористену»

Кажуть у народі, що людська пам'ять коротка. Ця думка не без правди. Деякі наші колись привілейовані громадяни досі тужать за колоніальним радянським режимом, коли, кажуть, ковбаса була дешевша. Нижче публікуємо короткий спогад українського вчителя з Польщі, який в далеких

1960-х роках побував у Києві на курсі підвищення своїх професійних кваліфікацій з української мови. Ось як нас бачили наші польські сусіди та як сприймали нашу незавидну дійсність, за якою тужать деякі сучасники...

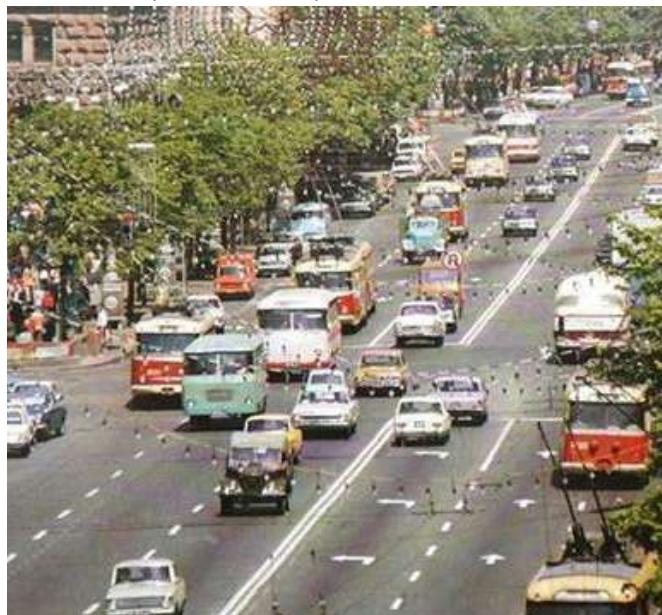
Микола Дупляк (США)

МОЯ ПЕРША ЗУСТРІЧ З КИЄВОМ

Застряг і я, інші також, за столом студентських лав, і з трудом вислухую напівбожевільного більшовицького пропагандиста. А він, безстидний, з невичерпною наснагою, виявляв подробиці радянської культурної політики. Слухаючи такої небилиці, здавалося нам, українським вчителям із сусідньої Польщі, що перед нами стоїть якийсь казковий чаклун-дідуган і своєю монотонною бесідою хоче нас загіпнотизувати, бо й зміст балаканини ніяк не співпадав з реальною радянською дійсністю. Його маячня, брехня і обман, з'єднані в одну тему, ввижались якимсь райдужним коловортом, що неухильно принаджував до сну...

Вийшовши на широкий Хрещатик, я безвільно подався в напрямі парку. Там бо цвітучі каштани манили кожного... Раптом перед моїми очима з'явилася незвична сцена: -- Від станції метро "Хрещатик" вийшла селянська жінка з тяжким мішком на плечах і доволі швидко прямувала в бік подільської торговиці. Саме тоді, наче з-під землі, виринув т. зв. "народний міліціонер". Він зупинив перелякану колгоспницю і докладно "вигорнув" їй своє нездовolenня, кажучи: -- Як же ти, селянська бабо смієш тут волочитися по центрі нашого міста? Чи ти не бачиш, скільки тут культурних людей прогулюється, а між ними бувають і закордонні туристи!.. І що вони собі подумають про нас? А як же ти виглядаєш? Чи не соромно тобі в таку жару ходити в таких брудних керзових чоботях та й до того з таким великим і брудним мішком на плечах? І що ти в ньому носиш? – грізно запитав сторож московського порядку.

Ой, товаришу дорогий, -- відізвалася зажурена селянка. – Не лайте мене бідну. То ж я залишила в хаті своїх голодних діточок, а сама приїхала метром, щоб продати на базарі свою городину і щоб за неї хоч кілограм борошна купити, адже я мушу нагодувати своїх дітей. Чи ви не розумієте цього? Я все розумію, -- сказав представник радянської влади, але не можу стерпіти твого нахабства, бо чому ти чимчикуєш найкращою частиною міста? Чи не можеш до того свого базару йти якимись бічними доріжками і своїм неохайним виглядом мусиш дратувати іноземців і нам "радянським людям" мусиш робити якусь несимпатичну рекламу?...

Щойно пауза увільнила нас від тої безглазої панегірики. Непривикла до такого нахабства, моя терпеливість скінчилася і я більше не міг слухати таких наклепів, тому видумав байку, що мушу купити цигарки. Курсанти мені повірили і я чимдуж залишив їхнє товариство.

Очевидно, поліцейський “гримів” російською мовою, тобто “мовою міждержавного спілкування”.

Остовпілий стою і роздумую: -- невже ж московська колгоспна панщина досі не закінчилась? Чи для українців в Україні Шевченкова епоха досі триває?

Липень, 1962 р.

МОЯ ДРУГА ЗУСТРІЧ З КІЄВОМ

На шляху моєї мандрівки по Києву з'явилася невелика крамниця з харчовими продуктами. Механічно зайдов я до середини і мимовільно став свідком неприємної події: товстенький керівник крамниці (названої тут “магазином”) брутально відібрав від сільської жінки паперову торбинку з кілограмовим борошном (мукою) і, віддавши їй гроші, -- рівновартість того борошна, силоміць випхав, без жодних пояснень, свою клієнту за двері. Покривджена і осмішена селянка задержалася біля входу до крамниці і непорушно стояла там зі слезами в очах.

З цікавості я вийшов із крамниці і пробував розпитати селянку, що саме було причиною того неприємного ексцесу. Точніше кажучи, я коротко запитав: -- Чому цей хам вас вигнав з крамниці? Селянка збагнула мою прихильність і негайно “відкрила свою душу”. Я їй Богу нині в цьому магазині не була, а керівник звинувачує мене, що я вже сьогодні раз борошно купила, а тепер безправно захотіла вдруге купити, а це звичайна брехня. Як же я тепер повернуся на село до своїх дітей без борошна? Та ж у тій справі я й приїхала до Києва!

А скільки хочете того борошна, я вам куплю! – сказав я і почув цілий арсенал подячних слів і компліментів, яких я іще (у відношенні до себе) ніколи не чув. -- Та купіть мені хоч один кілограм, бо більше і так вам не продадуть. -- Візьміть гроші, -- селянка розкрила свій невеличкий гаманець, в якому на дні блищало небагато дрібних монет. -- Я гроші маю, почекайте тут на мене, -- сказав я і

увійшов до крамниці. Люди, що стояли в черзі, з зацікавленням споглядали на мене. Усі розпізнали в моїй особі громадянину чужої держави. Я спокійно зайняв своє місце в черзі і по кількох хвилинах попросив продавчиню про пачку цигарок і два кілограми борошна. Мене без проблем обслужили і я поволі подався до виходу.

Керівник крамниці, який весь час за мною докладно спостерігав, підішов до мене і старався виправдати своє грубіянство: -- Повірте мені, що ця селянка ранком була у нас і купила борошно, а тепер хотіла купити його вдруге. Прошу мене зрозуміти! Керівник намагався розмовляти зі мною по-українськи, але йому це ніяк не вдавалось. Я без слова обминув його і вийшов з крамниці.

У висліді керівник крамниці лишився зажурений та пригноблений, але селянка була дуже вдоволена і щаслива. Не буду пригадувати, з яким благословенням вдячна українка прощала мою скромну особу.

10 серпня 1962 р.

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Про "фейки" і "рімейки"

Знаходимо їх і чуємо не лише у щоденній розсилці новин від "Прямого" каналу, але й в інших засобах масової інформації в Україні, в тому ж на сторінках американської "Свободи". Важко зрозуміти тих наших журналістів, яким близьче чуже англійське слово від рідного українського. Замість очищувати нашу мову від чужого намулу, явно засмічують її всякими покручами. Такі слова можна знайти лише в словниках англійської мови:

fake - це шахрайство, афера; підробка або фальшивка

remake -- це переробка, щось перероблене

Працівники пера в інших країнах знають свою мову дуже добре і дбають про її чистоту. Дуже хотілось би, щоб працівники українських ЗМІ брали з них приклад.

А все ж таки "днесь!"

"Прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій весь..." – задушевно, піднесено звучать ці слова, бо вони із коляди, що її віками співають українці. Тепер деякі горепурити в Україні усувають слово "днесь" із коляди і замінюють його словом "нині" або "сьогодні".

Тільки повним браком мовного досвіду й органічного відчуття мови можна пояснити такі сумні ініціативи. Такі "реформатори" позбавляють вислів і поезії, ю урочистості. Адже слово "днесь" – це один із тих архаїзмів, що доконче потрібні українській мові, бо вони творять її урочистий пласт, який упродовж віків активно функціонує в нашій мові, культурі взагалі.

"Саме він, той пласт, дає нам щасливу змогу відрізняти врочисте від буденого, вічне від минуального, інформативне від почуттєвого, поверхове – від глибокого. І то не лише в релігійній сфері, а й на всіх рівнях: народної пісні, афористики, обрядовості тощо", – справедливо стверджує близькучий стиліст української мови – Андрій О. Содомора.

Заперечити цей показник урочистого

Рубрика Миколи Дупляка

стилю української мови – це значить безнадійно віддалити від наступних поколінь творчість багатьох класиків українського письменства, зокрема Т. Шевченка.

Так чи отак?

"Усякі бувають дива. Так ідеш собі лісом, коли бачиш..." – читаємо в одному оповіданні.

Якби друге речення починалося ствердженням якоїсь події чи явища, про що мовилося в першому, тоді слово так було б на своєму місці. Коли ж такого ствердження якоїсь події чи явища немає, то замість слова так ставимо прислівник отак.

У наведеному на початку реченні більше пасувало б слово отак: "Отак ідеш собі лісом..."

Раптом чи а що як, а ну ж?

Не завжди слушно ми користуємося прислівником раптом, напр.: "То цілий місяць не було його, а ще вчора раптом приїхав" (з живих уст); "Туди вона і глянути боїться: раптом побачить там когось із земляків".

Прислівник раптом, як і рівнозначні прислівники *зненацька, враз, нараз*

указує на несподіванудію або появу когось чи чогось. Коли ж ідеться не стільки про несподіваність дії, скільки припускається можливість дії або появи когось, тоді краще користуватись висловами а що як, ану ж: “*Піду я до Бонаренків – ану ж Петро вже приїхав*” (із живих уст); “*Я можу піти туди; а що як ніхто ще не повернувся й хата замкнена?*” (з живих уст).

Отож, у наведеній вище фразі краще написати: “*Вона ї глянути боїться: ану ж (або – а що як) побачить там когось*”.

Наробили чи напрацювали?

Російське дієслово *наработать* має в українській мові відповідник *напрацювати*. Його ж часто помилково перекладають дієсловом *наробити*, що має значення “*створити велику кількість чого-небудь*”.

Отже, в реченні “*Пропозиції, які наробили дві комісії, були враховані*”, треба було вжити слово *напрацювали*.

Чи депутати опікуються рідною мовою?

На одному з телеканалів у “*Новинах*” диктор повідомляє: “*Сьогодні народні депутати опікувалися українською мовою*”.

На думку визначного мовознавця Миколи Лесюка, ця фраза зовсім неправильна, бо, по-перше, багатьох депутатів, на жаль, узагалі мало обходить українська мова, а по-друге, вони не *опікувалися*, а *висловлювали* стурбованість, може, переймалися, турбувалися про становище української мови в державі, тобто обговорювали питання про мову.

У всіх культурних країнах законодавці постійно опікуються рідною мовою. Мова ж бо – душа народу.

Річка Дон чи Дін?

У своєму підступному нищенні нашої мови, Москва не обминула і наших річок. Річку *Дін* для зближення мов переназвали, як приято у московитів, на *Дон*. Назву Дін віддавна поширило серед українців. Про це свідчить м. ін. назва Кубанської станиці *Дінська*. Ця станиця зберігала нашу назву річки, називаної тепер *Дон*. Українці звали її *Дін*.

У варіантах творів Тараса Шевченка є такий запис: “*Чумаки на Дін пішли...*”.

Цей “*відъомський шабаш*” із назвами країн, міст, річок тощо, служив одній меті: упослідити українську мову, забрати українцям право називати свої географічні назви так, як їх називали наші предки.

Слова і вислови, що засмічують нашу мову

“жив-був дід та баба” замість

“жив собі дід та баба”

“за моєю думкою” замість “на мою думку”

“згідно плану” замість “згідно з планом”

“із-за цього” замість “через це”

“їхати на чомусь” замість “їхати чимось”

“корзина” замість “кошик”

“людяні місця Києва” замість

“людні місця Києва”

“лікарський персонал” замість “лікарняний персонал”

“малий народ (народ)” замість

“малочисельний народ (народ)”

“навчати музиці (мові)” замість “навчати музики (мови)”

“нам є чому навчитися”

замість “нам є чого навчитися”

“обчислюючий” замість “обчислювальний”

“по складам” замість “по складах”

“прийомна” замість “приймальня”

“робити собі життя” замість

“заробляти на прожиток”

“роздбрізкуючий” замість

“роздбрізкувальний”

“Свєта” замість “Світланка”

“старі приятелі” замість “давні приятелі”

“строк” замість “реченець”

“турчанка” замість “туркеня”

“треба берегти гнізда птахів” замість

“треба берегти пташині гнізда”

“у нас зараз весна” замість

“у нас тепер весна”

“фарфор” замість “порцеляна”

“фактор” замість “чинник”

“хворобу легше попередити” замість

“хворобі легше запобігти”

“холокост” замість “голокост”

“четвероногий” замість “четириногий”

“чемодан” замість “валіза”

“язва” замість “виразка”

“Як полягають справи?” замість

“Як справи?”

«Нашого цвіту по всьому світу»

Осередок ім. св. Андрія в Норт Порті, Флорида попрощав о. Івана Фатенка

11-ого жовтня ц.р. управа Українського Релігійного і Культурного Осередку ім. Св. Андрія та православна громада в Норт Порті, Флорида попрощали свого отця-емерита Івана Фатенка та його дружину, добродійку Анастасію, які виїжджають на північ до дітей і внуків. По Службі Божій, яку відправив о. Олег Сацюк, присутні були запрошені на прощальний полуденок в залі Осередку. Галя Ліснича, культурно-освітня референтка Осередку, разом з іншими членами управи, приготовила смачну перекуску в мірі можливості, через коронавірус. Всі присутні мусіли бути в масках і сидіти на віддалі одні від других при святочно прибраних, широко розставлених столах.

Голова Осередку Віктор Лісничий привітав присутніх гостей та попросив о. Івана та о. Олега почати полуденок молитвою. Після перекуски при каві, голова Лісничий розповів про віддане служіння о. Івана православній громаді в Норт Порті на протязі 20-ти років, а культурно-освітня реф. Галя Ліснича широко подякувала добродійці Анастасії

Фатенко за її довголітню працю поруч із о. Іваном.

Під її керівництвом і невтомною працею відбувалися щорічні Різдвяні Святвечері, Великодні обіди та празники св. Андрія.

На пам'ятку про Осередок і його вдячну громаду, Віктор Лісничий опрацював два портрети о. Івана та добродійки Анастасії, які було вручено їм в цей час під спів «Многії Літа». Від управи «Українського Села», що поблизу Осередку, де останньо проживали отець і добродійка Фатенки, Оля Бабчук вручила букет квітів.

Полуденок закінчився молитвою, яку провели о. Іван, о. Олег та о. Василь Петрів, гість з української католицької парафії в Норт Порті.

Успіх імпрези завдячується голові Вікторові Лісничому, Галі Лісничій, Олі Бабчук, Наталі Невмержицькій, Володі Шпічці, Вірі та Богданові Боднарукам та добродійці Роксоляні Сацюк.

*проф. Віра Боднарук,
Управа Осередку
Фото Віктора Лісничого*

"Новини"

Уперше в історії до парламенту США обрано українку, повідомляє UAPOST.US

Йдеться про 42-річну американську українку ВІКТОРІЮ СПАРТЦ - уродженку Носівки на Чернігівщині, яка стала сенаторкою Конгресу штату Індіана від міста Ноблесвілл, округ Гамільтон.

На нинішніх виборах Спартц було обрано до Палати представників США від 5 округу штату Індіана. Вона балотувалася від Республіканської партії та випередила свою найближчу суперницю демократку Крістіну Хейл на 6 відсотків. За Спартц проголосувало 187 тисяч виборців, проте цифра точно буде змінюватися, адже підраховано 89% протоколів.

На виборах до Сенату Індіани в 2017 році вона перемогла 6 інших кандидатів. Після перемоги Вікторія сказала: «Сильні та розумні американці зробили мене сильною американською жінкою». І справді, її шлях засвідчує неабияку силу

характеру.

Вікторія приїхала до США в 21 рік у 2000 році, маючи за плечима начання в Київському національному економічному університеті імені Вадима Гетьмана. Через 6 років вона отримала диплом магістра з професійної бухгалтерії Університету Індіані і залишилася там викладати. Також працювала у бізнесі та державних установах, причому зробила дуже гарну кар'єру - аж до посади головного посадовця з фінансів Служби прокурора Індіані.

Водночас Вікторія Спартц була активною в громадському та політичному житті. Вона стала головою Республіканської партії округу Гамільтон.

Також Вікторія виховує разом зі своїм чоловіком двох доньок-підлітків.

Фото: UAPOST.US

----- Шлях успіху -----

**Канадська журналістка і політична
українського походження ХРИСТА
ФРІЛАНД** - міністр закордонних
справ Канади у 2017-2019 рр., з 2019 -
віце-прем'єр міністр Канади.

Вона народилася 2 серпня 1968 року
у Піс-Рівер у провінції Альберта, де
одна з найбільших українських громад
в Канаді, у сім'ї адвокатів Дональда
Фріланд та Галини Хом'як. Освіту
здобула в Адріатичному коледжі,
отримала ступінь бакалавра
мистецтв з російської історії
та літератури в Гарвардському
університеті та ступінь магістра
досліджень зі славістики у коледжі
Св.Антонія в Оксфордському
університеті.

Свою журналістську кар'єру Христя

почала в Україні як стрінгер Financial Times, The Washington Post та The Economist. Пізніше працювала на керівних посадах у Financial Times у Лондоні, Globe and Mail та Thomson Reuters.

Водночас Христя виявила себе
як успішна публіцистка. Її перу
належать популярні книги «Продаж
століття» (2000) про перехід Росії
від комунізму до капіталізму та
найбільша видатна канадська книга,
що має відношення до бізнесу,
«Плутократи. Епоха нових багатих
і занепад старої системи» (2012).
Остання ввійшла до переліку
бестселерів The New York Times. У
2017 році її було видано українською.

Успішна в кар'єрі, Христя також реалізувала себе як дружина (її чоловік - британський письменник і журналіст The New York Times) та мама трьох дітей - Галі, Наталки та Айвана.

До канадського політикуму Христя увійшла напередодні початку складних і трагічних подій в Україні. У липні 2013 року вона висунула свою кандидатуру на довиборах до парламенту Канади від Ліберальної партії і в листопаді 2013 року виграла. У листопаді 2015 року вона стала міністром міжнародної торгівлі Канади. 10 січня 2017 р. була призначена міністром закордонних справ Канади, а в 2019 - віце-прем'єром Канади, і на цих посадах активно та послідовно відстоює не лише інтереси Канади, а й України. А також часто на міжнародних форумах виступає українською мовою.

Текст підготовлено для Diaspora.ua
на основі відкритих джерел

Вона торкнеться ліричним словом душі кожного

Дніпрянка Олена Ляшенко 10 років в освіті - від вчителя української мови та літератури до заступника директора закладу загальної середньої освіти, нещодавно здобула науковий ступінь кандидата філологічних наук. Також вона майстриня поетичного слова, членкиня молодіжного літературно-мистецького клубу "VivArt", учасниця всеукраїнських та міжнародних творчих конкурсів та проектів. Пише вірші та прозові мініатюри, гуморески, має дві видані книжки для дітей (байки). Відзначена подякою Міністерства культури України (2018 р.), лауреат премії в галузі культури «Кам'янське мистецьке перевесло-2018». Учасниця всеукраїнських та міжнародних проектів, серед яких «Міжнародний міждисциплінарний конкурс ім. В. Маняка та Л. Коваленко», присвячений пам'яті голodomору (дипломант, відзначена преміями 2018, 2019 рр.), Міжнародний європейський літературний конкурс «Open Eurasian Literature Festival

and Book Forum» (учасниця, 2019 р.) та ін. Співавтор вітчизняних та зарубіжних збірок, зокрема, літературного альманаху «Дзвін» (Львів, 2019 р.), видання незалежних авторів «Водограй мрій» (Київ, 2020 р.), має публікації в електронних виданнях «ПортФоліо» (Канада, 2019 р.) «ТекстOver» (Україна, 2019) та ін.

«Пишу вірші, скільки себе пам'ятаю. Останні 6 років переважає дитяча тематика (байки). За цей час встигла видати 2 книжки з байками для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку "А сьогодні на ставочку" та "Радіо "Лісовичок-FM".

Наразі вже макетується та готується видання чоргова дитяча книжечка "Справжній скарб", у якій, разом з читачами, шукатимемо скарби наших українських річок та вирішуватимемо екологічні проблеми.

Надихає на творчість синочок, в очікуванні на якого і з'явилася перша байка "Роздайся, море!". Я мама, а тому мое життя почалось спочатку:

разом з малюком вчуся писати, читати, ліпити і клеїти))) Попереду ще безліч відкритті, а, отже, й можливостей для творчості! Не вірте ні кому, хто скаже, що писати для дітей легко. Здається, найважче, адже діти - найнеупередженіші критики! Кожна моя презентація чи візит до діточок з книгами супроводжується діалогом, я завжди цікавлюсь, чи подобається їм те, що вони чують від мене та читають. А коли маленькі читачі готують у відповідь сюрпризи - малюнки, розігрують сценки, вивчають мої твори напам'ять - це, напевне, найнепідкупніша, найщиріша відповідь!», - каже Олена.

Її вірші та гуморески щирі, проникливи та цікаві. А особливою популярністю користується гумореска повчального змісту. «Хоча вона і дитяча, але насправді її зміст дуже доросли і повчальний», - зазначає Олена.

РОЗДАЙСЯ, МОРЕ!

В ставочку за лісом живе пані Жаба —
Зелена, пухата Жаба-нахаба.

І мріє вона собі мати квартиру У синьому морі:

- Все тут покину, Візьму журавля і ВіАйПі-класом
Полину далеко-далеко від вас я,
- Хвалилася Жаба сусідонькам п'явкам,
Вдягнувши корону на голову,
- Як вам? Сміється із того ставоча родина,
А Жаба складає речі в торбину:
- Морською царицею справжньою стану
І не повернуся до вашого ставу!
Увечері зорі у небі палали
І бачили жабу, яка відлітала
- Журавликом верхи, в блискучій короні,
З квітком ВіАйПі у зеленій долоні.
Вранішнє сонечко світить вгорі
— Шкірка у Жаби пече та болить.
Нагрілась корона і голову плавить!
Та жаба до моря упевнено править:
- Знайду вільне місце по-ближче до моря,
Коктейлів замовлю, й пірну з головою!
До хвильок підлізла розпечена близько:
- Ану, роздайсь, море, дивись — Жаба лізе!
(А шкірка на спині вже почервоніла,
І лапки загрузли в піску по коліна)
Стрічай же нову свою королеву:
Красиву, тухирчасту Жабу зелену...
Швейцари! — звернулася панна до чайок,

— Хутчіш парасольку новому начальніку!
Та чайки, побачивши здобич смачненьку,
Швиденько побігли пісочком м'якеньким.

З усіх своїх сил риє Жаба канавку
До моря, до дна, обпекла собі лапки,
Дісталась води, повне горло съорбнула...
І пузом до верху востаннє пірнула.
Не знала та Жаба, що море солоне,
Та її в гості не варто ходити в короні!

Ніч — хранителька таємниць,
Королева бажань та чарів.

Небо бачило горілиць
Почуттів заборонених мари.
Невідомих і вкрай нових,
Ще не пізнаних, незнайомих,
Без усіх повсякденних лих,
Почуттів лише нам відомих.

Небо бачило від початку
Те, чому ні кінця, ні краю,
Де ні логіки, ні порядку,
Ні законів — я їх не знаю.

Все згорить в світанковім сяїві.
День прийдешній — і корективи.
У його обідньому праймі
Почуттям нема перспективи.

Тільки ніч і її закони:
Без табу і без жодних правил.
Це рівняння, два невідомих.
Помилитись не маєш права.

У Дніпрі відзнака знаїла лауреатів!

Із метою популяризації ідей, творчості та життєвої державницької настанови визначного українця Фундація Івана Багряного (США), Всеукраїнський щомісячник «Бористен» (представництво Фундації Багряного на Січеславщині) заснували Відзнаку імені Івана Багряного. Щороку лауреатами стають люди, чиї досягнення стали помітними і особливими в різних сферах діяльності: письменники, громадські діячі чи просто жителі міста, які роблять свій особистий вклад в розбудову українського суспільства.

Відкрив нагородження представник фундації у Дніпрі, шеф-редактор журналу "Бористен" Фідель Сухоніс. "У конкурсу немає суворих критеріїв відбору, ми звертаємо увагу на людей різних професій, які відзначились особливими досягненнями, громадською та літературною діяльністю. Лауреати 2020 року - це люди з різних країн та різних професій. Від військового до вчителя. Але їх об'єднує любов до України. Кожен з них робить свій вклад для європейського майбутнього держави", - сказав він

Цього року нагородження проїшло у затишній та камерній атмосфері гостинної зали коледжу електрифікації, з живим спілкуванням та можливістю поділитися думками. Вітаємо лауреатів! За рішенням журі в 2020 році володарями Відзнаки імені Івана Багряного визнані:

Микола Цоколенко (м. Дніпро, Україна) – за багаторічну і плідну роботу з патріотичного виховання української молоді.

Микола Кульчинський (м. Полтава, Україна) – за плідну діяльність на посаді голови Полтавського обласного об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта».

Андрій Ніколайчук (м. Дніпро, Україна) - за оборону України під час російської агресії на Донбасі, пропаганду патріотичних цінностей та волонтерську діяльність.

Марія Дружко (м. Кам'янське, Україна) – за організацію та розвиток патріотичного культурологічного проекту ViVArt. У зв'язку з тим, що Марія не змогла прибути на нагородження, диплом та сувенірну тарілку за неї отимала поетеса та викладач пані **Олена Ляшенко**.

Володимир Семестяга (м. Луганськ, Україна) – за мужність та героїзм виявлений під час окупації російськими загарбниками Донбасу.

Також заочно нагороду отримали:

Іван Буртик (Нью-Джерзі, США) – за вагомий внесок у становленні Українського Вільного Університету в Мюнхені (Німеччина).

Любов Василів – Базюк (м. Торонто, Канада) – за високохудожні книги з української тематики останніх років.

Василь Слапчук (м. Луцьк, Україна) – за книгу «Роман & Роман» та визначний внесок в українську літературу.

Зазвичай вшанування лауреатів відбувається з залученням регіональних та всеукраїнських ЗМІ та відомих представників громадських організацій. Але цього разу коронавірус вніс свої корективи.

Нагадаємо, що Іван Багряний – видатний письменник і політичний діяч, автор багатьох книг поезії і прози. Художні й публіцистичні твори І. Багряного видавалися іншими мовами не тільки в Європі, а й у США та Канаді. Фундація імені Івана Багряного – неприбуткова добродійна

організація української діаспори США, утворена з метою впровадження його патріотичних ідей через публікацію і поширення його творів, видання книжок, близьких його ідеям. Представником Фундації у Дніпропетровській області є Всеукраїнський щомісячник «Бористен» (головний редактор Фідель Сухоніс)

"З відгуків на святкову імпрезу"

ПРИВІТИ З КРАЇНИ КЛЕНОВОГО ЛИСТЯ

**Шановні п. Шеф-редактор
Всеукраїнського щомісячника
Борестен п. Фіделю Сухоніс,
Члени Журі, Шановні Учасники
Нагород і Гості!**

Далеко з Канади хочу висловити подяку п. Шефу-редактору п. Фіделю Сухоносу та Членам Журі за нагороду. Для мене це велика честь, а особливо, що ця нагорода в пам'ять великої людини, письменника, політика та Великого Патріота України. Будучи 13-ти літньою ученицею гімназії в Холмі, це за німецьких часів, мені вже прийшлося бути на першій еміграції, але на Українській землі, що попала 17 вересня 1939 року під німецьку окупацію. Мій тато о. протоієрей Йосип Василів рятував своє життя як патріот, бо вимоги Совітської - московської комуністичної влади - були до тата стукачем, в суботу сповідати, в неділю причащати, а в понеділок писати рапорт про молодь та звіт хто належить до ОУН. Ціле село Боголюби належало до ОУН, за Польщі молодь була арештована і чекала роками на

суд у Луцьку. Тато цього ніколи б не зробив, тато працював з молоддю був великим патріотом Українцем. Від 1930 р. служив українською мовою і був на списках польської влади з членами ОУН, тому 3 рази переносили з парафії на парафію, щоб не виховував молодь патріотами. Члени ОУН перевели тата в січні 1940 р. з Волині по замерзлій ріці Буг на німецьку сторону - татову малу батьківщину Холмщину, що Сталін віддав Польщі. Нас - маму і нас двох доньок, я мала 10 років, сестра 13, члени ОУН в ночі вивезли з під Луцька до Ковеля, так нас заховали від НКВД. Вдалось нам на домументи Холмщаків переїхати на Холмщину. Ми не пережили таких страшних випробовань, такого нещастя, заслання, знущання в далекій Сибірі як прийшось пережити авторові Івану Багряному в книзі *Тигрови*, яку я прочитала в 13 років, яка на мене зробила величезне вражіння. Прочитавши пізніше всі інші твори - то маю велику пошану до письменника Івана Багряного, що так міцно передав читачам про те, що робили московські комуністи з нашим Народом.

Бажаю Вам провести день Відзначень з великою пошаною до письменника, поета і політика Івана Багряного, а пану Фіделю складаю велику подяку за видання Бористену, бо цей журнал - це джерельна вода для великої та дуже важливої області Дніпропетровської, що стоїть в обороні наших південних границь перед московським наступом, а нас у Канаді та по всіх частинах північної та південної Америки, мабуть і Європи повідомляє про життя і працю в великому та важливому місту Дніпрі. Всім присутнім Членам Журі - подяка, і Гостям пересилаю велике привітання з далекої Канади, Слава Україні, Героям Слава!!!

**Любов Василів
Базюк, Б.А.МЛС.**

Фундація
ім. Івана Багряного

Bahriany
Foundation Inc

19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, Florida 33967 USA

жовтень, 2020

До: п. Ф. Сухоноса : Прибітання для нагородження
осіб визнаною Ів. Багрією

Шановні Друзі!

Від імені Фундації ім.Івана Багряного щиро вітаємо Вас з отриманням Відзнаки Івана Багряного в 2020 році. Ця нагорода надається особам, які невтомно працюють, щоб Україна стала сильною, незалежною, демократичною державою. Щоб вільно розвивалася її державна мова і культура на рівні європейських держав, від втручання і гальмування від північного сусіда.

Ваша безкорисна праця на розвиток української держави в різних галузях, після її довгого поневолення, заслуговує щирої подяки від усього українського народу.

Слава Україні!

Слава Героям!

Віра Боднарук
проф. Віра Боднарук,

Голова Фундації ім. І.Багряного

**Високопреосвященному Архиєпископу Євгену (Поповичу)
Митрополиту Перемисько-Варшавському
Греко-Католицької Церкви у Польщі**

**Високопреосвящений Владико
Митрополите!**

Ми, вірні Греко-Католицької Церкви у Польщі, висловлюємо свою стурбованість рішенням служити Божественну Святу Літургію польською мовою, яке підняв о. Богдан Круба – парох Греко-Католицької парафії блаженого Миколая Чарнецького у Варшаві. Таке рішення вважаємо за незрозуміле і шкідливе для нашої Церкви у Польщі.

Сучасна історія нашої Церкви невід'ємно пов'язана з модерною національною ідентичністю її вірних. Це ж греко-католицькі священики були одними з перших просвітителів народу. Саме вони викликали в русинах почуття української національної свідомості. Слідом за ними пішла інтелігенція, яка щойно народжувалася. Одні і другі, спільними силами піднесли українську мову до рівня літературної мови, якою можна висловити всі думки і почуття. Українська мова стала основним критерієм приналежності до українського народу і Греко-Католицької церкви в Галичині. Це мало особливе значення після виселення 1947 року, яке пов'язало завдання денационалізації

вірних та їх асиміляції зі знищеннем УГКЦ в Польщі. Завдяки вірності своїй Церкві та рідній мові, українці змогли зберегти свою національну та конфесійну тотожність. За цю вірність українському духовенству і вірним прийшлося заплатити високу ціну.

Незважаючи на репресії та переслідування основна більшість українців не зrekлася своєї національної та конфесійної приналежності. Влада прирекла їх на полонізацію, але вони знайшли потіху і надію саме в невизнаній владою сильною вірністю своїй традиції Греко-Католицької церкві. Тут вони могли молитися в рідній мові і закорінюватися у тисячолітній київській спадщині своїх предків.

Введення польської мови до літургійної практики УГКЦ у Польщі є для нас незрозуміле. На нашу думку, спричинить воно швидшу асиміляцію мирян. Вважаємо, що це принесе велику шкоду нашій громаді та цілій нашій Церкві, яка втратить свою єдину ідентичність а на то місце почне процес будування подвійної греко-католицької ідентичності – української і польської. Наша історія у Польщі вказує на те, що посилення асиміляції означає відхід від Церкви. Це ніяк не засвідчує, що хочемо сакралізувати національну ідентичність, але звертаємо увагу на те, що історія та традиція є цінностями, які ми отримали від Творця і хочемо їх на Його славу плекати. Нації і їх ідентичність є багатством Церкви і вона їх оберігає. Подібно до законодавства на державному та міжнародному рівні, які гарантує права національним меншинам на збереження своєї ідентичності і слідкують за дотриманням їх прав. Дуже влучно про це навчали наші ієрархи і надзвичайно глибоко про це зобов'язання проповідував св. Папа Іван Павло II. Асиміляція та денационалізація є природними процесами, але нашим завданням вважаємо протиставитися і не сприяти їм. Християнство не є релігією того, що вигідніше та простіше а навпаки, того що дістается найвищою ціною. Введення польської мови до літургійної практики нашої Церкви в Польщі буде зовсім незрозуміле також для українців

з України, які зв'язали своє майбутнє з Польщею. Для тих, кому національна ідентичність не має значення, наша Церква до нічого не потрібна. Вони стануть швидко поляками і без Церкви. Для тих, хто цінує свою ідентичність наша Церква буде наче маяк на збуреному морі, показувати де знаходитьсь іх Дім. Чужа мова у Церкві буде знеохочувати їх приєднуватися до парафіяльних спільнот та інтегруватися з українською громадою. Саме їхня інтеграція – включення в структури Церкви повинна бути пріоритетом нашого духовенства та ієрархів. Згідно зі словами Патріарха Йосифа Сліпого – «там, де Церква – там твоя хата», для мігрантів з України саме Церква має бути пристановищем – домівкою – хатою на чужині. Не станеться так, коли в Церкві літургічний спів лунатиме чужою мовою.

Вводячи польську мову Церква втрачає свій авторитет в їхніх очах, тому що акцептує процес асиміляції. Замість оберігати їх перед денаціоналізацією та асиміляцією, Церква спричиниться до прискорення цих процесів. Люди ці, коли прибувають на чужину і не знаходять у Церкві того, що рідне, рано чи пізно відійдуть від неї. Частину історичної віповіданості за це буде нести також і Церква. У цьому ж контексті зовсім незрозумілою є спроба введення польської мови до літургійної практики в парафії, де більше як 80% прихожан – це мігранти з України.

Варто також згадати, що історія нашої Церкви в Польщі знає вже спроби введення польської мови до Літургії. У 50-их і 60-их роках минулого століття так звані «поляки-греко-католики» писали заяви до ієрархії – Примаса Стефана Вишинського, Кардинала Кароля Войтили, щоб увести польську мову, як зрозумілу для них і сприятливу для палкої молитви. Мудра і рішуча постава наших священиків - блаженної пам'яті: Миколи Денька, Мирослава Ріпецького, Василя Гриника та інших, переконала тодішніх ієрархів, що метою тих дій

було не душпастирське добро вірних а знищення нашої Церкви.

Високопреосвящений Владико!

Вважаємо, що зараз у Польщі нема потреби відправляти цілі богослужіння польською мовою, тому що нема ні одної парафії, де був би значний відсоток прихожан польської національності.

Згадуючи наших предків, які за вірність Церкві та її традиції заплатили високу ціну, маючи свідомість того, що наша мовна, національна та церковна ідентичність є цінностями, які слід оберігати та розвивати, надіємось, що Ваше Високопреосвященство прислухається до голосу стурбованих вірних Греко-Католицької Церкви у Польщі і зупинить здійснення цього так небезпечноного для нас усіх задуму.

22 жовтня 2020 р. –
Вірні Греко-Католицької Церкви у Польщі

Проф. Роман Дродз, Слупськ
(drozdroman@o2.pl)

Марко Сирник, Валч

Др Ольга Кіх-Маслей, Краків

Марія Туцька, Перемишль

Мирон Сич, Гурово Гловетське

Марія Ольга Сич, Гурово Гловетське

Степан Мігус, Ольштин

Мирослав Петричко, Щеанув

Андрій Сидор, Кентшин

Ліда Лойко, Барцяни

Богуслава Табака, Сроково

Петро В'євюрка, Варшава

Петро Курак, Варшава

Др Дарія Драбінська, Варшава

Сергій Драбінський, Варшава

Роман Білас, Кошалін

Марія Філь, Білій Бір

Володимир Філь, Білій Бір

Оксана Купич, Варшава

др Володимир Купич, Варшава

Арета Федак, Варшава

Адам В'євюрка, Лігниця

Анна Гаврильчак-Маланьчак, Лігница

Ярослава Хрунік, Ольштин

Олег Гнатюк, Гданськ

Проф. Ігор Галаґіда, Гданськ

Олександр Маслей, Горлиці/Ждиня

Ярослав Леськів, Перемишль

Ігор Горків, Перемишль

Марія Фіцак, Перемишль

Стефанія Яворницька, Зелена Гора

Андрій Комар, Перемишль

Анна Леськів, Перемишль

«Гормаючи календар»

До 100-ї річниці війни 1920 року

Більшовицька навала, що поширилась у 1920 році поза межі тодішньої Росії та зруйнувала існуючий стан речей, на своєму шляху наштовхнулася на відроджені держави – Україну та Польщу. Наддніпрянська Україна прокинулася від бездергавного існування і розпочала боротьбу за власну державність. Також у 1918 році українці Галичини заявили про створення держави спільно з братами з «Великої України». Однак ці плани були зруйновані під тиском поляків, для яких не існувало Польщі без Львова, а українські степи були невід'ємною частиною легенд про польську незалежність. Однак, незабаром обидва народи опинились перед обличчям спільногого ворога – більшовицької орди, яка загрожувала європейській цивілізації. Неважаючи на те, що ще недавно вони боролися один проти одного, поляки та українці вирішили, що любов до батьківщини та боротьба за її незалежність не повинні перетворитися у братовбивчу війну.

Це зрозуміли українські лідери на чолі з отаманом Симоном Петлюрою. Це, завдяки своїй надзвичайній інтуїції, усвідомив маршал Юзеф Пілсудський. Реальна оцінка загрози з боку більшовицької Росії змусила обидві сторони в квітні 1920 року укласти союз, результатом якого стало братерство зброї та спільна боротьба проти більшовиків. Солдати Петлюри та Пілсудського проливали кров за спільну свободу – польську й українську. Кожен із них боровся за власну, омріяну, вітчизну і проти тих, що хотіли її позбавити. Польсько-український союз виник у результаті самопожертв. Поляки мали відмовитись від візії ідилії українських маєтків, а українці – від України аж по Сяні.

Для багатьох українців ціна була незвично високою, але навіть ті, хто воював у 1918 році за український Львів, ставали у лави армії Української Народної Республіки, щоби 12 створити

бар'єр більшовицькій навалі. Колишні супротивники разом проливали кров у боротьбі зі спільним ворогом. Польські жовніри гинули під Києвом, а українські солдати – біля Замостя. Прославився полковник Марко Безручко, але, крім нього, воювали й інші: генерали, офіцери та солдати з усієї України. Вони були лицарями свободи, бо мріяли про вільну батьківщину. Вони були людьми честі, які вірність своєму слову підтверджували кров'ю, ранами, важкою солдатською працею, залишеними в Україні сім'ями і вигнанням із батьківської землі. За свої мрії та вірність своєму союзникові вони заплатили найвищу ціну! Після того, як затихли битви і Польща підписала з Росією мирний договір у Ризі, недавні союзники виявилися незручним баластом. Интернованим у таборах довелося зіткнутися з приниженням і безнадією. Багато з них (дуже багато) загинули в цих таборах. Смертоносний урожай збиралі хвороби, пошесті, недоїдання і навіть холод. Ті, хто вціліли, ховали своїх товаришів по зброї на цвинтарях, місце на яких їм іноді доводилося купувати за власні гроші. У незалежній Польщі лише деякі з них знайшли допомогу та підтримку. Зрада своїх колишніх союзників змусила маршала Юзефа Пілсудського промовити пам'ятні слова: «Перепрошую, панове, я вас дуже перепрошую». Союз Пілсудський–Петлюра, спільна боротьба і пролита кров, які зупинили більшовицьку навалу на підступах до Варшави, повинні були стати наріжним каменем аксіоми, що незалежні Польща й Україна потрібні своїм народам та Європі. На жаль, період Другої Речі Посполитої поставив це твердження під сумнів. Українці перестали бути народом-партнером, а стали обтяжливою національною меншиною, засудженою до асиміляції та денаціоналізації. Незабаром настав період безпам'ятства, забуття та стирання з пам'яті спільної боротьби.

На сьогоднішній день у шкільних підручниках з історії вже не згадується польсько-українського братерства зброї. Однак, 1920 рік наочно продемонстрував, що співпраця, порозуміння, повага та взаємна підтримка більш вигідні нашим державам та націям, ніж ворожість і невдоволення. У 1991 році Польща стала першою державою в світі, яка визнала незалежність України. Це позначилося значним відродженням ідеї польсько-українського братерства та спільноти наших інтересів. Однак сьогодні зі смутком треба констатувати, що в соту річницю спільної боротьби, історичний польсько-український діалог перебуває в найгіршому становищі за всі минулі двадцять років. Втрачено значну частину завоювань попередніх десятиліть і дозволено на те, щоб, читаючи сторінки історії, підкреслювалось не те, що нас об'єднує, алише виключно те, що розділяє. Однак останнім часом з'явилися також позитивні приклади діяльності в дусі 1920 року. Особливо важливою стала акція «Полум'я братерства», що проводиться у Польщі скаутами Союзу харцерства польського та членами української скаутської організації «Пласт». Ці молоді люди з історії надихнулися мріями про спільне польсько-українське майбутнє. Слід також відзначити діяльність польських та українських журналістів, які у травневу річницю визволення Києва

військами Пілсудського та Петлюри у рамках проекту «1920 – рік пам'яті під час пандемії» вшанували місця поховань польських легіонерів та воїнів армії УНР у містах і селах України. Озираючись у минуле, не можемо дозволити, щоб у 2020 році відбулася зрада ідеалів 1920-го року. Сьогодні, майже через 100 років, українці протистоять агресії сучасної Росії й захищають не лише українську державність, а й європейський вибір України; вони є останнім бастіоном на шляху російської експансії-ідеологічним, політичним і військовим. Будьмо солідарними з ними! Зробімо висновки з історії, адже байдужість і забудькуватість убивають не менш ефективно, ніж кулі, руйнують ідеали, які на сьогодні нам можуть бути так потрібні.

Українці – громадяни Республіки Польща д-р Вітолльд Бобрик, д-р габ.
Роман Висоцький, Ярослав Вуйцік,
проф. д-р габ. Ігор Галагіда, д-р габ. Богдан Гальчак, д-р Маріуш Гумецький, проф. д-р габ. Роман Дрозд, проф. д-р габ. Ростислав Жерелик, д-р Ростислав Крамар, д-р Григорій Купріянович, др габ. Марко Мельник, Олександр Маслей, д-р Лука Рейт, Юрій Рейт, д-р Єва Рибалт, Мирослав Скірка, Петро Тима

“Історія і сьогодення”

У Дніпрі перевидали унікальну книгу 1910 року

У Дніпрі за рахунок меценатських коштів здійснили перевидання унікальної збірки поезій Дмитра Яворницького «Вечірні зорі», приуроченого до 165-річчя видатного вченого. За словами упорядників книги, наразі в Україні дуже трагічне становище в культурній сфері, якщо такі неймовірні літературні скарби залишаються на полицях музеїв та не знаходять державної підтримки у перевиданні.

«Незважаючи на знаковість постаті Д.І. Яворницького для України та нашого регіону, перевидання праць відомого українського історика, археолога, фольклориста, етнографа, лексикографа, краєзнавця, письменника, дійсного члена НТШ (1914) і академіка АН УРСР (1929), дослідника історії Запорозької Січі, фундатора Катеринославського музею (зараз – Дніпропетровський національний історичний музей ім. Д.І. Яворницького (далі – ДНІМ) відбуваються вкрай рідко. Деякі його

роботи залишаються більше століття не перевиданими.

Так поетична спадщина Д.І. Яворницького маловідома широкому загалу зокрема через те, що єдина поетична збірка вченого не перевидавалась з 1910 року. Публікація, що презентується, здійснена вперше за 110 років після першого видання. Перевидання покликано, насамперед, прагненням повернути цю частину творчої спадщини вченого читачеві. Збірка є репринтом, що відтворює Катеринославське видання 1910 року без змін авторського тексту і зі збереженням правопису, доповнене віршами, написаними після 1910 року, а також науково-популярними передмовами та біографічним покажчиком, оскільки значна частина віршів є посвятами», – зазначає завідувачка Меморіального будинку-музею Д.І. Яворницького (відділ ДНІМ) Яна Тимошенко, яка виступила упорядником видання.

Книга вийшла лімітованим нумерованим накладом у видавництві «Герда» (художній редактор Михайло Кислов). Всі особливості оригіналу збережено методами сучасних друкованих технологій, обкладинка отримала нове вищукане оформлення. Цікаво, що на одній з перших сторінок книги зображено портрет Яворницького – у першому виданні він зроблений таким чином, що його можна вирізати і повістити в себе. В ті часи це була популярна практика – прикрашати домівку фотографіями відомих людей. Так само зробили і в сучасній версії книги.

Загалом, це перевидання ініційоване небайдужим колом шанувальників вченого-подвижника Дмитра Івановича Яворницького, об'єднаних «Краєзнавчо-культурним товариством «Д.І.Я.». Місією спільноти є сприяння комплексному науковому вивчення та популяризації історії та культури України в цілому, та, зокрема, науково-культурної спадщини відомого історика Дмитра Івановича Яворницького.

Яна Тимошенко наголошує, що у видання 2020 року увійшло 60 віршів. «Це не лише вірші зі збірки 1910 року, але і рукописи. Фактично, уся літературна спадщина Яворницького. Першу збірку видали до 55 -річчя Д.Яворницького, а наша виходить до 165 річниці. Частична книг піде до бібліотек міста», – сказала вона

Це науково-літературне видання, яке може стати основою для дисертації, адже матеріали тут безцінні! Сучасну версію книги підготували відомі фахівці-яворницькознавці: Яна Тимошенко — завідувачка Меморіального будинку-музею Д.І. Яворницького (відділ ДНІМ), Голова ГО «Краєзнавчо-культурне товариство «Д.І.Я.», Наталія Василенко — літературознавець, старший науковий співробітник ДНІМ та Анатолій Поповський — мовознавець, доктор філологічних наук, професор. Книга перевидана за меценатської підтримки Юрія Якуби — громадського діяча, засновника «Рухуза Народний Гетьманат», співзасновника ГО «Краєзнавчо-культурне товариство «Д.І.Я.».

Версія 1910 року видання коштувала усього 50 копійок. Науковці зазначають, що вона була видана «для своїх» і мала м'яку палітурку, адже у заможних родинах було прийнято оформлювати усю бібліотеку в одному стилі та замовляти обкладинки окремо.

«Всі кошти від поширення книги будуть реінвестовані у перевидання інших праць Дмитра Яворницького, орієнтованих на широкий загал. Тобто книгу не можна купити, Можна дати певну суму на власний розсуд, аби підтримати наші наступні проекти. Усього книга вийшла

накладом 100 штук. Але значення безцінне!», — зазначає Юрій Якуба. Також організатори таким чином прагнуть сприяти популяризації у суспільстві культури меценатства.

Помер Шон Коннері

Помер шотландський актор, лауреат премії "Оскар", Шон Коннері. Йому було 90 років. Світову славу він здобув передусім завдяки ролі Джеймса Бонда одразу у сімох фільмах "бондіани".

За результатами опитувань, Коннері вважався найкращим виконавцем ролі агента 007 у знаменитій франшизі. Загалом на його рахунку-роліупонад 70 стрічках.

Серед найвідоміших фільмів, де знявся Коннері, - "Вбивство у "Східному експресі", "Ім'я троянді", "Полюванняза"Червоним Жовтнем", "Недоторкані" та "Індіана Джонс і останній хрестовий похід". Його акторська кар'єра тривала кілька десятиліть. Окрім "Оскара", на його рахунку - дві нагороди ВАФТА та три "Золотих глобуси".

У 2000 році британська

королева Єлизавета II посвятила Коннері у лицарі. У серпні він відсвяткував своє 90-річчя.

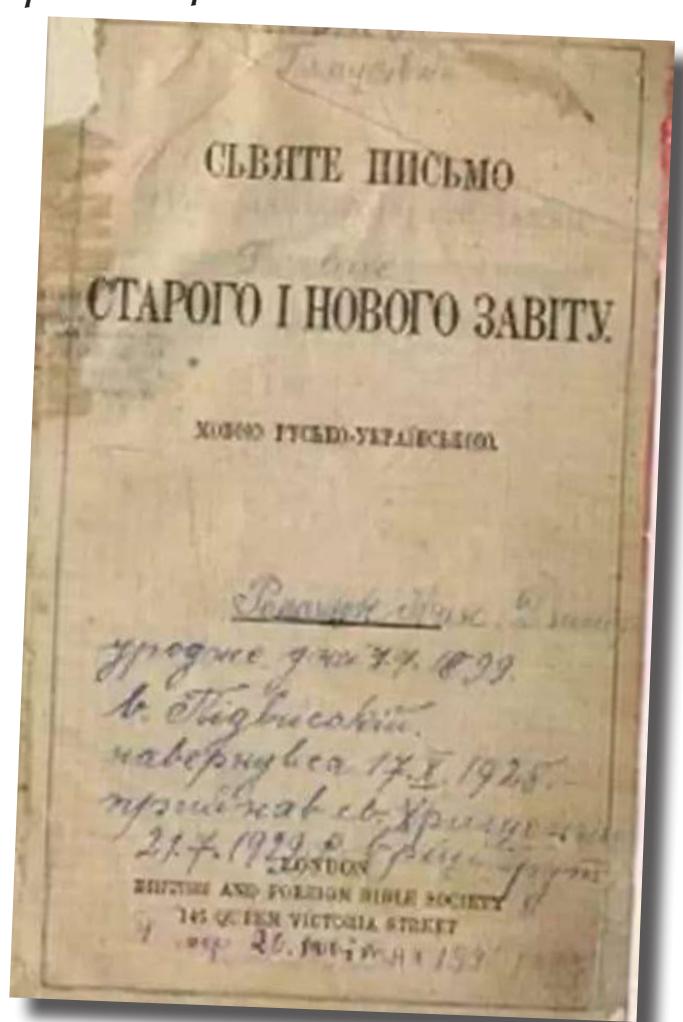
На фото: Шон Коннері та Мішель Пфайффер біля готелю «Україна» в Москві, 1990-й рік. Увага на правий верхній кут фото! - пам'ятник Тарасові Шевченку.

ЦІКАВО ЗНАТИ

31 жовтня 1903 р. побачила світ українська Біблія - переклад Святого письма українською мовою П. Куліша, І. Нечуя-Левицького та І. Пуллюя. Так-так, всесвітньо відомий вчений-фізик, якому ми завдячуємо відкриттям Х-променів, відомих як рентгенівські, ІВАН ПУЛЮЙ вболівав за розвиток української культури і сам долучився до нього. Почав справу перекладу Біблії українською Пантелеймон Куліш у 60-хроках XIX ст. Донього приєднався Іван Нечуй-Левицький, і в 1869 р. вони залучили до перекладу Івана Пуллюя, який мав глибокі знання з богослов'я та знав 15 (лише вдумайтесь - 15!) мов. У 1881 р. Наукове товариство імені Шевченка опублікувало у Львові Новий Заповіт у їхньому перекладі. Праця над Старим Заповітом тривала. Та пожежа 1885 р. на Кулішевому хуторі Мотронівка

знищила рукопис перекладу Старого Заповіту. Однак перекладачі знову почали працю над перекладом Старого Заповіту. Завершити переклад уже після смерті П.Куліша довелося Івану Пуллюю. Право власності на переклад здобуло Британське Біблійне Товариство, яке в 1903 р. видало першу повну українську Біблію («Святе письмо Старого і Нового Завіту») у перекладі П. Куліша, І.Нечуя-Левицького та І. Пуллюя. Ця Біблія перевидалася у 1912 р. у Відні, у 1921 і 1930 рр. у Берліні, 1947 р. в Нью-Йорку та Лондоні. На теренах України, в Києві, цей переклад вперше був виданий у 2000 році.

Текст підготовлено для
Diaspora.ua на основі
відкритих джерел

"ДЕНЬ В ІСТОРІЇ"

Сьогодні день пам'яті українки, яка стала першою жінкою-художницею, чиї картини розмістили у Луврі.

МАРІЯ БАШКИРЦЕВА через туберкульоз майже все свідоме життя (доля відмірила їй лише 26 років) прожила в Парижі, де наставала живопису та вокалу. Таланти юної дівчини з України, тоді - Російської імперії (вона народилася у Гавронцях на Полтавщині 23 листопада 1858 р.) - від початку дивували навіть досвідчених митців, а її краса та розум зачаровували вишукану паризьку богему. Марія знала кілька іноземних мов, у 14 років читала в оригіналі Платона і Аристотеля. А з 13 років сама складала для себе програму навчання. Ще за життя її

картини завойовували нагороди та отримали безліч схвалюючих відгуків професіоналів.

Проводячи її в останню путь, Гі де Монассан (з яким вона листувалася деякий час) сказав: "Це була єдина Троянда в моєму житті, чий шлях я всіяв би трояндами, знаючи, що він буде таким яскравим і таким коротким!" А найвідомішою прихильницею творчості Башкирцевої була Марина Цветаєва. Поетеса навіть присвятила їй свою першу збірку віршів під назвою "Вечірній альбом".

До слова, коли Марію ховали, вона була оточена білим кольором: одяг, труна, квіти, карета і коні – все сніжно-біле. Розповідають, що у її мавзолеї досі зберігаються кілька її полотен, мольберт і скульптура.

Проте до сьогодні збереглося дуже мало її картин – лише ті, що були у музеях, решта – знищенні в часи Другої Світової війни.

Марію в Європі не забувають і досі. Ім'я художниці викарбували на французькій статуї, яка символізує безсмертя, поряд з іменами найвизначніших французьких діячів культури. У Ніцці одна з вулиць носить її ім'я, французи вшановують пам'ять про неї виставками її робіт. Окрім того, у Франції існує нагорода молодим художникам імені Марії Башкирцевої.

Diaspora.ua

Текст підготовлено для Diaspora.ua на основі
відкритих джерел

Батько українського монументалізму

30 жовтня - у цей день народився харизматичний художник, один із батьків українського монументалізму Михайло Бойчук (30 жовтня 1882, Романівка, Теребовлянський повіт — 13 липня 1937, Київ), засновник та лідер групи й напряму бойчукістів, представник "Розстріяного відродження".

"Не бійтесь втратити свою індивідуальність. Хто краще працює, до того приглядайтесь. Не треба боятись запозичувати у іншого, треба намагатися зробити краще. Індивідуальність сама

виявиться, коли майстер визріє" - гасло М.Бойчука та його школи. Бойчук навчався у Відні, Мюнхені, закінчив Академію мистецтв, а згодом працював у Парижі. Таку можливість йому надали наукове товариство імені Шевченка і очільник УГКЦ Андрей Шептицький. Революція 1917 року дала змогу Бойчукові повернутись до Києва й опинитися в епіцентрі українського державного відродження, зокрема він став співзасновником Української академії мистецтв.

history.diaspora

"Історія"

27 жовтня - роковини початку масових розстрілів української інтелігенції в урочищі Сандармох

Сандармох - урочище в лісах Медвеж'єгорського району Республіки Карелія, за 19 км від м. Медвеж'єгорськ. Урочище стало місцем поховання для в'язнів Соловецьких таборів, яких знищували на материкову, а також в'язнів Біломорсько-Балтійського каналу.

Там на площі 10 га у 1930-х роках органи НКВС розстріляли понад 9500 осіб 58 національностей.

За архівними даними, розстріли тут тривали майже півтора роки: з 11 серпня 1937-го по 24 грудня 1938 року. Розстрілювали росіян, фінів, білорусів, євреїв, українців, карелів, татар, ромів, німців. Встановлено імена 4514 розстріляних в'язнів, а також 900 мешканців навколошніх сіл.

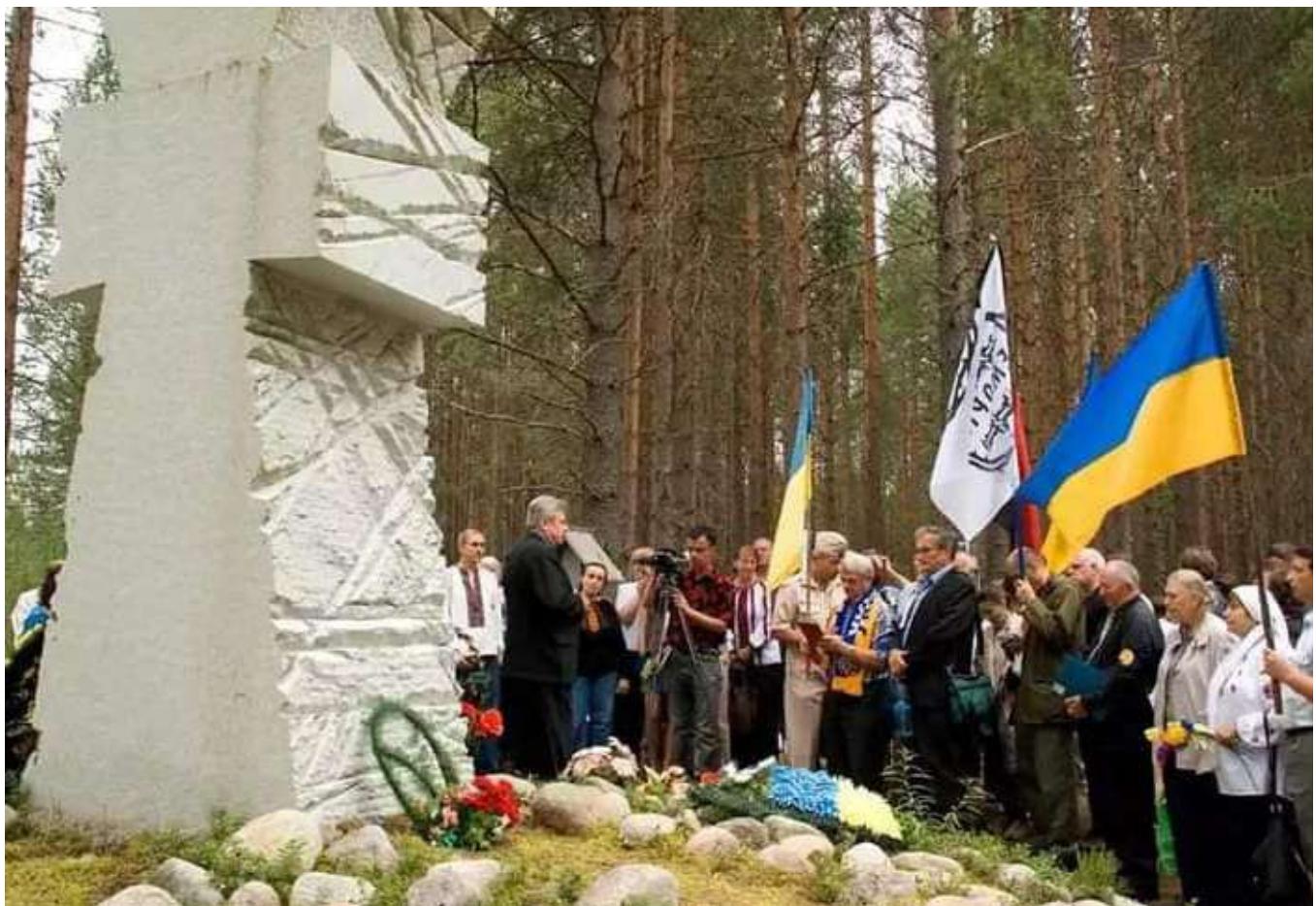

27 жовтня, а також 1-4 листопада 1937 р. тут розстріляли 1111 осію, серед яких 198 осіб – вихідці з України.

Оформленням вироків займалася «трійка» управління НКВС Ленінградської області. Розстріл такого масштабу проводився уперше. Щоб уникнути розголосу, місцем виконання операції обрали віддалений розстрільний полігон «Белбалтлагу» в урочищі Сандармох.

Засуджених доправляли в Медвежогорськ партіями. Перед розстрілом їх роздягали, зв'язували, затикали рота і штабелями в кузовах вантажівок вивозили на місце страти, ставили на коліна на краю ями і розстрілювали. Імена усіх 1111-ох розстріляних встановлені. Склад етапу був неординарним: туди потрапили представники культурної, наукової інтелігенції та партійної еліти союзних республік. Серед них українці - поет-неокласик професор Микола Зеров, творець театру «Березіль» Лесь Курбас, драматург Микола Куціш, історики Матвій Яворський, Володимир Чеховський і Сергій Грушевський (небіж Михайла Грушевського), науковці Степан Рудницький, Микола Павлушков, Василь Волков, Петро Бовсунівський, Олексій Вангенгейм, міністр фінансів УССР Михайло Полоз, письменники Валер'ян Підмогильний, Григорій Епік, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий. Було розстріляно чимало священиків, у тому числі – представник Ватикану отець Петер Вейтель, посланий для перевірки даних про переслідування вірян у СРСР.

Доля розстріляних в'язнів тривалий час лишалася невідомою. Припускали, що їх утопили в Білому морі. І лише в середині 1990-х років вдалося встановити, де закінчилася їхня трагічна історія. Про урочище Сандармох як могильник НКВС стало відомо у 1997 р., коли на базі архівних матеріалів його розшукав дослідник і правозахисник із Петрозаводська Юрій Дмитрієв разом із головою «Меморіалу» з Петербурга Веніамином Іоффе. Усього на цій території виявлено 236 розстрільних ям.

27 жовтня 1997 року, у 60-ті роковини злочину сталіністів, тут уперше провели Дні пам'яті, організовані Міжнародним і Петербурзьким «Меморіалом». У них брала участь невелика делегація з України, у складі якої були Євген Сверстюк, Іван Драч, Лариса та Тетяна Крушельницькі. Вони встановили дерев'яний український хрест роботи скульптора Миколи Малишка.

В 1998 р. тут було відкрито меморіальне кладовище «Сандармох», встановлено гранітний пам'ятник із написом російською «Люди, не

убивайте друга друга!». У 2004 р. Товариство української культури «Калина» коштом світового українства спорудило гранітний козацький хрест «Убієнним синам України.

З 1998 р. щороку 5 серпня, у річницю початку Великого терору 1937-1938 рр., у лісі біля меморіальних знаків проводять православну і католицьку панахиди, мітинги громадськості. У них беруть участь і представники України.

Підготовлено для Diaspora.ua за матеріалами ЗМІ. Фото з інтернету.

Рецепти *української* кухні

ЗАПРАВКА ДЛЯ БОРЩУ НА ЗИМУ

Інгредієнти:

- 2 шт. Буряк
- 4-5 шт. Томат
- 2 шт. Болгарський перець
- 2 шт. Морква
- 2 шт. Ріпчаста цибуля
- 3 зубчика Часник
- 10 гілочок Кріп
- 100-150 мл Соняшникова олія
- 3 ст. л. Оцет (9%)
- 1 ст. л. Цукор
- 1 ст. л. Сіль

Приготування:

Моркву (2 шт.) очистіть і натріть на терці для корейської моркви або на крупній терці. Очистіть 3 зубчики часнику. Зубчики часнику дрібно порубайте, дві цибулини наріжте дрібними кубиками. Болгарський перець (2 шт.) звільніть від насіння і наріжте середнім кубиком. Покладіть у кастрюлю з товстим дном спочатку часник з цибулею і 100-150 мл соняшникової олії. Тушкуйте до прозорості протягом 3-4 хвилин. Додайте моркву до цибулі з часником і знову тушкуйте 3 хвилини до м'якості моркви. Далі додайте перець в кастрюлю, продовжуйте гасити 2-3 хвилини. Буряк

(2 шт.) натріть на терці для корейської моркви і відправте до інших овочів. Томати (4-5 шт.) розріжте навпіл і натріть на крупній терці так, щоб шкірка томату залишилася у вас в руках, вона нам не знадобиться. Влийте отриману томатну масу в кастрюлю до інших овочів. Додайте по 1 ст. л. солі та цукру, тушкуйте заправку для борщу 25-30 хвилин. Дрібно порубайте зелень 10 гілочек кропу і додайте до заправки. Влийте 3 ст. л. оцту і тушкуйте ще 5 хвилин. Розкладіть отриману заправку по стерильним банкам і закупорте кришками. Зберігайте заправку для борщу в прохолодному місці.

Мало не в кожній родині є свій рецепт борщу з різними добавками, але одне незмінне – для будь-якого борщу потрібна овочева основа.

І поки в нас є свіжі овочі, ми пропонуємо заготовити заправку для борщу на зиму. Так ви завжди зможете приготувати смачний борщ дуже швидко та просто.

Коледж електрифікації Дніпровського державного аграрно-економічного університету

**Це сучасний заклад освіти, один
з провідних закладів аграрного
напрямку, з розвиненою
матеріально-технічною базою і
соціальною інфраструктурою,
який майже століття гідно
творить свою історію.**

Отримати освіту студенти можуть як за денною, так і заочною формою навчання. Привабливою перспективою навчання в коледжі є можливість його продовження у закладах вищої освіти III-IV рівня акредитації за скороченим термінами та наскрізними навчальними програмами, зокрема Дніпровському державному аграрно-економічному університеті, де отримають дипломи бакалавра, магістра за скороченими термінами навчання.

ДЕ МОЖЕ ПРАЦЮВАТИ?

- в цивільних, аграрних, промислових та переробних підприємствах різних форм власності: державних, кооперативних, приватних та фермерських;
- в енергетичних кампаніях;
- в монтажних і ремонтно-обслуговуючих підприємствах.

Більше інформації на нашому сайті:

keddaeu.dp.ua

Контакти:

пр. Гагаріна, 95, Дніпро, 49010, Україна.

[pr. Gagarina, 95, Dnipro, 49010, Ukraine.](http://Gagarina, 95, Dnipro, 49010, Ukraine)

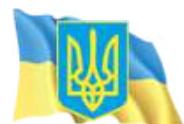
тел/факс +38 (056) 720-92-92

e-mail: keddaeau@gmail.com,

keddaeau@ukr.net

**ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ
УКРАЇНИ**

Не рубай

a посади!

Швидко
Зручно
**Прямо
в руки**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- **ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
○ **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
○ **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
○ **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

MIST MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by ilmaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсылка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

